

Sygnatura akt I C 973/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 maja 2013 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: **SSO Beata Glazar**

Protokolant: **Magdalena Karczevska**

po rozpoznaniu w dniu 28 maja 2013 r. w Jeleniej Górze

sprawy z powództwa **H. Z.**

przeciwko **(...)(...)S.A. w W.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) S. A. w W. na rzecz powoda H. Z. kwotę 135.000 zł. (sto trzydzieści pięć tysięcy złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 03.01.2012 r. do dnia zapłaty

II. dalej idące powództwo oddala,

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.548,70 zł. tytułem stosunkowo rozdzielonych kosztów procesu,

IV. nakazuje ściągnąć z zasądzonych w punkcie I roszczenia na rzecz Skarbu Państwa kwotę 4.025 zł. tytułem brakującej części opłaty sądowej,

V. nakazuje pozwanemu, aby uiścił na rzecz Skarbu Państwa kasa Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze kwotę 7.475 zł. tytułem części opłaty od pozwu, od uiszczenia której powód był zwolniony.

Sygn.akt IC 973/12

UZASADNIENIE

Powód J. Z., pozwem datowanym na dzień 29 listopada 2011 roku wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda kwoty 230.000 złotych, wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia zgodnie z art. 445 § 1 k.c., zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 14.400 złotych, oraz o zwolnienie powoda od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych w całości.

Przytaczając okoliczności faktyczne uzasadniające żądanie powód wskazał, że w dniu 19 października 2011 roku, o godzinie 13:20 w miejscowości S., C. K. kierujący pojazdem marki H. (...) o numerze rejestracyjnym (...) nie udzielił pierwszeństwa przejazdu doprowadzając do zderzenia z pojazdem marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...), kierowanym przez J. Z.. W wyniku wymienionego zdarzenia powód doznał ciężkich obrażeń ciała.

W dniu zdarzenia sprawca posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego.

Przybyła na miejsce zdarzenia karetka pogotowia niezwłocznie przetransportowała powoda do Pogotowia (...) w J., gdzie po wykonaniu niezbędnych badań specjalistycznych, zdiagnozowano u niego poważny uraz kręgosłupa szyjnego.

Podczas pobytu w placówce medycznej powodowi założono kołnierz szyjny, po czym przewieziono go do Szpitala w L., a następnie do Szpitala w Z.. Po wykonanym badaniu tomografem komputerowym kręgosłupa przewieziono powoda do (...) (...) Szpitala (...) we W., gdzie po wykonaniu niezbędnych badań dodatkowo zdiagnozowano zwężenie kręgosłupa szyjnego C5-C6, tetraplegię oraz odnę opłucnową lewostronną. W czasie pobytu w szpitalu we W. przeprowadzono u powoda badania diagnostyczne, mające na celu określenie jego stanu zdrowia. Wykonano podstawowe badania laboratoryjne. W dniu przyjęcia w trybie pilnym powód został operowany. Z dościa przedniego wykonano repozycję zwężenia na poziomie C5-C6. Usunięto dysk z tej przestrzeni, założono implant (...) S.nr (...) oraz stabilizację przednią płytką (...). Od dnia 22 października 2011 roku powód był zaintubowany oraz podłączony do respiratora. W dniu 27 października 2011 roku wykonano tracheotomię. Następnie przetransportowano J. Z. do Centrum (...) w L. na Oddział Intensywnej Terapii, celem dalszego leczenia z zaleceniami utrzymania kołnierza szyjnego, zażywania środków farmakologicznych oraz stosowania rehabilitacji ruchowej i przeciwoleżynowej.

Powód reprezentowany przez Spółkę (...) S.A. zgłosił roszczenie do (...) S.A. w wysokości 300.000 złotych tytułem zadośćuczynienia zgodnie z treścią art. 445 § 1 k.c. oraz kwotę 33,80 złotych tytułem kosztów leczenia, zgodnie z art. 444 § 1 k.c. Do dnia wniesienia pozwu nie otrzymał w tym przedmiocie odpowiedzi.

W dacie wniesienia powództwa stan zdrowia powoda był niestabilny oraz zagrażający życiu. Nadal przebywał w placówce medycznej.

W odpowiedzi na pozew z dnia 27 lutego 2012 roku (k. 30-32 akt) pozwany wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda na rzecz strony pozwanej zwrotu kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwany podniósł, że nie ponosi odpowiedzialności za skutki zdarzenia, a nadto że strona pozwana wypłaciła już powodowi tytułem zadośćuczynienia kwotę 15.000 złotych, przy miarkowaniu której został uwzględniony wiek powoda, przebyte leczenie oraz ujemne przeżycia jakich doznał powód.

Strona pozwana zakwestionowała również termin naliczania odsetek od roszczenia o zadośćuczynienie, wskazując, że powód żądając odsetek od dnia wytoczenia powództwa skrócił ustawą przewidziane dla strony pozwanej terminy do likwidacji szkody.

W odpowiedzi na powyższe powód pismem z dnia zmodyfikował żądanie zawarte w pozwie w ten sposób, z zamiast roszczenia w wysokości 230.000 złotych wniósł o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kwoty w wysokości 215.000 złotych, mając na uwadze dokonaną przez pozwanego wypłatę 15.000 złotych (k. 48-49 akt). Działając w tym zakresie powód cofnął powództwo i zrzekł się roszczenia co do kwoty 15.000 złotych, wypłaconej przez pozwanego już po wytoczeniu powództwa. Jednocześnie działający w imieniu powoda syn - H. Z. wskazał, że w następstwie obrażeń i powikłań powypadkowych J. Z. zmarł w dniu 19 stycznia 2012 roku.

Postanowieniem z dnia 10 maja 2012 roku Sąd, zgodnie z art. 174 § 1 pkt 1 k.p.c. zawiesił postępowanie w sprawie.

Pismem procesowym z dnia 16 maja 2012 roku (k. 90 akt), na zasadzie art. 445 § 3 k.p.c. H. Z. złożył do niniejszej spawy postanowienie Sądu Rejonowego w L. z dnia 07 marca 2012 roku, wydane w sprawie I Ns 55/12 o nabyciu w całości spadku po zmarłym J. Z. (k. 92 akt) oraz pełnomocnictwo do dalszego prowadzenia spawy, a nadto wniósł o podjęcie zawieszono postępowania.

Pismem z dnia 25 czerwca 2012 roku (k. 99 akt) H. Z. sprecyzował żądanie wskazując, że wstępuje w prawa zmarłego ojca J. Z., wnosząc o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kwoty 215.000 złotych tytułem zadośćuczynienia na podstawie art. 445 k.c. oraz zasądzenie od strony pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 14.400 złotych. Nadto pismem z dnia 26 lipca 2012 roku (k. 110 akt) H. Z. podtrzymał roszczenie w zakresie odsetek, żądając ich zapłaty od kwoty 215.000 złotych, poczynając od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Postanowieniem z dnia 17 lipca 2012 roku (k. 105 akt) Sąd podjął zawieszono postępowanie w niniejszej sprawie. Z kolei postanowieniem z dnia 15 października 2012 roku (k. 148 akt) Sąd umorzył postępowanie w zakresie dochodzonego roszczenia w kwocie 15.000 złotych.

W toku postępowania w dniu 15 października 2012 roku pozwany za pośrednictwem swego pełnomocnika oświadczył, że przejmuje swoją odpowiedzialność za zaistniały wypadek, a nadto że nie kwestionuje przebiegu zdarzenia i okoliczności w jakich doszło do wypadku (k. 149 akt). Jednocześnie pismem procesowym z dnia 29 października 2012 roku (k. 152 akt) pozwany w całości podtrzymał żądanie zawarte w odpowiedzi na pozew i wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na jego rzecz zwrotu kosztów procesu .

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Bezspornie w dniu 19 października 2011 roku, około godziny 13:20 w miejscowości S.na skrzyżowaniu dróg doszło do wypadku drogowego, w którym uczestniczyli C. K., kierujący pojazdem marki H. oraz J. Z. w wieku 86 lat, kierujący pojazdem osobowym marki F. (...), poruszający się wraz z pasażerką - żoną Z. Z.. Kierujący samochodem marki H. wyjeżdżając z drogi polnej, włączając się do ruchu nie udzielił pierwszeństwa przejazdu prawidłowo jadącemu samochodem J. Z.. W wyniku zdarzenia obrażeń ciała doznał kierujący samochodem F. (...) J. Z. oraz jego żona Z. Z..

(dowód : opinia biegłego z dziedziny kryminalistycznej rekonstrukcji wypadków drogowych, k. 251-270 akt, akta szkody (...) o numerze (...))

Bezspornie w dacie wypadku C. K. był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów w (...) S.A.

(dowód: zaświadczenie z dnia 31 października 2011 roku, k. 50 akt)

Tuż po wypadku niezwłocznie przetransportowano powoda do Pogotowia (...) w J., gdzie po wykonaniu niezbędnych badań specjalistycznych, zdiagnozowano u niego poważny uraz kręgosłupa szyjnego.

Podczas pobytu w placówce medycznej powodowi założono kołnierz szyjny, po czym przewieziono go do Szpitala w L., a następnie do Szpitala w Z.. Po wykonanym badaniu tomografem komputerowym kręgosłupa przewieziono powoda do (...) (...) Szpitala (...) we W., gdzie po wykonaniu niezbędnych badań dodatkowo zdiagnozowano zwichnięcie kręgosłupa szyjnego C5-C6 oraz tetraplegię. W czasie pobytu w szpitalu we W. przeprowadzono u powoda badania diagnostyczne, mające na celu określenie jego stanu zdrowia.

Ostatecznie ustalono, że w wyniku wypadku samochodowego z dnia 19 października 2011 roku J. Z. doznał urazu kręgosłupa szyjnego, doszło do zwichnięcia kręgów C5/C6 z uszkodzeniem rdzenia kręgowego i porażeniem kończyn dolnych i głębokim niedowładem kończyn górnych.

W trybie pilnym przeprowadzono leczenie operacyjne polegające na wykonaniu repozyycji zwichnięcia, usunięciu dysku C5/C6 i stabilizacji przedniej. Leczenie operacyjne nie przyniosło poprawy stanu neurologicznego. W dniach od 20 listopada 2011 roku do 28 listopada 2011 roku J. Z. był leczony w (...) Oddziale Neurochirurgii (...) Szpitala (...) we W., poczym został przekazany do Oddziału Intensywnej Opieki (...) w L., gdzie przebywał od 28 listopada 2011 roku do śmierci, do dnia 19 stycznia 2012 roku.

Stan J. Z. podczas pobytu w Oddziale Neurochirurgicznym był ciężki. Rejestrowano spadki ciśnienia tętniczego z koniecznością podawania wlewów z D.. W dniu 23 listopada 2011 roku doszło do zatrzymania krążenia, po wlewie z D. i intubacji powróciła akcja serca. J. Z. miał wówczas ograniczony kontakt (spełnia polecenia). Próba rozintubowania przeprowadzona w dniu 24 listopada 2011 roku nie powiodła się. W dniu 26 listopada 2011 roku J. Z. odłączony został od respiratora, nawiązywał wówczas kontakt gestami, nadal cierpiał na porażenie 4-kończynowe. W trakcie pobytu na Oddziale Intensywnej Terapii jego stan nadal uznawany był za bardzo ciężki. Zachodziła konieczność intubacji, stwierdzono okresową bradykardię, zaburzenia świadomości oraz niewydolnością oddechową. W dniu 23 grudnia 2012 roku wykonywano nakłucie lewej jamy opłucnowej. Ciężki stan utrzymywał się do daty zgonu

J. Z.. We wskazanym okresie nawracała się pogorszona wydolności oddechowa i krążeniowa. Stosowano wówczas leczenie tlenoterapią i farmakoterapią. W dniu 19 stycznia 2012 roku doszło do głębokiego pogorszenia niewydolności oddechowej i krążeniowej, która mimo stosowanego leczenia, doprowadziła do zgonu J. Z.. Stan neurologiczny podczas całego pobytu J. Z. w każdym ze szpitali był stabilny, stwierdzano czterokończynowe porażenie.

Przez pierwsze trzy dni od wypadku J. Z. mógł mówić. Po zabiegu tracheotomii, w następstwie której wdała się infekcja nie był w stanie komunikować się werbalnie. W trakcie odwiedzin rodziny z uwagi na silny ból oraz brak możliwości porozumiewania się płakał.

(dowód: dowód z przesłuchania powoda H. Z., k. 162v akt, a nadto e protokół z rozprawy z dnia 19 listopada 2012 roku, od godz. 00:11:07 do godz. 00:28:06; opinia sądowo-lekarska biegłego z dziedziny neurologii z dnia 31 stycznia 2013 roku, k. 220-221 akt; opinia uzupełniająca z dnia 15 marca 2012 roku, k. 244 akt; karata informacyjna leczenia szpitalnego (...) sp. z o.o., k. 141-147 akt; historia choroby (...) sp. z o.o., k. 174-190 akt; historia Choroby (...) (...) Szpital (...)z (...)SPZOZ we W., k. 195-212 akt; odpis skrócony aktu zgonu J.(...), k. 51; karta statystyczna do karty zgonu, k. 52 akt)

Uszczerbek na zdrowiu, w następstwie zaistniałego zdarzenia z dnia 19 października 2011 roku wyniósł u J. Z. 100 %.

(dowód: opinia sądowo-lekarska biegłego z dziedziny neurologii z dnia 31 stycznia 2013 roku, k. 220-221 akt; opinia uzupełniająca z dnia 15 marca 2012 roku, k. 244 akt)

Przed wypadkiem J. Z. nie leczył się w ośrodkach zdrowia. Korzystał jedynie z porad lekarza rodzinnego w przychodni w miejscowości L.. Nie zażywał na stałe żadnych leków i nie cierpiał na istotne schorzenie kręgosłupa. Gdy był przeziębiony pił mleko i jadł czosnek. Mimo swego wieku (miał ukończone 86 lat) czuł się dobrze i był w pełni sprawny fizycznie. Samodzielnie prowadził swoje gospodarstwo rolne. Wcześniej pracował jako rolnik. Po przejściu na emeryturę, nadal hodował krowę, uprawiał ziemniaki oraz zboże.

Nie miał problemów z prowadzeniem samochodu. Przed zdarzeniem z dnia 19 października 2011 roku nie uczestniczył w innych wypadkach drogowych.

(dowód: dowód z przesłuchania powoda H. Z., k. 162v akt, a nadto e protokół z rozprawy z dnia 19 listopada 2012 roku, od godz. 00:11:07 do godz. 00:28:06, dokumentacja medyczna dotycząca J. Z., k. 191-193 akt, roczne obliczenie podatku przez organ rentowy, k. 24-26 akt; karta informacyjna leczenia szpitalnego wraz z dokumentacją medyczną, k. 53-61 akt)

Pismem datowanym na dzień 29 listopada 2011 roku, działające w imieniu J. Z. (...) Centrum (...) z siedzibą w L. wystąpiło do pozwanego o wszczęcie postępowania likwidacyjnego oraz wypłatę sumy odszkodowania w łącznej wysokości 300.000 złotych, w terminie 30 dni.

Decyzją z dnia 11 stycznia 2012 roku pozwany przyznał na rzecz poszkodowanego J. Z. bezsporną część odszkodowania w wysokości 15.000 złotych z tytułu zdarzenia z dnia 19 października 2011 roku.

(dowód: akta szkody (...) o numerze (...))

Wyrokiem z dnia 20 września 2012 roku, wydanym w sprawie II K 397/12 Sąd Rejonowy w L. uznał C. K. za winnego popełnienia czynu polegającego na tym, że w dniu 19 października 2011 roku w S.(woj. (...)) kierując samochodem osobowym marki H.nr rej. (...), nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, w ten sposób, że zbliżając się do skrzyżowania drogą podporządkowaną, nie zachował należytej ostrożności poprzez niezastosowanie się do znaku zakazu „ustąp pierwszeństwa" i nie prowadzenie należytej obserwacji zmieniającej się sytuacji na drodze w obrębie skrzyżowania oraz niedokonanie prawidłowej oceny panującej sytuacji na drodze głównej, wjechał na skrzyżowanie bezpośrednio przed nadjeżdżający prawidłowo z jego lewej strony, drogą z pierwszeństwem przejazdu samochód marki F. (...)nr rej. (...), którym kierował J. Z.i wymuszając pierwszeństwo przejazdu doprowadził do zderzenia pojazdów, w następstwie czego wymieniony J. Z.doznał obrażeń ciała w postaci urazu kręgosłupa szyjnego

z uszkodzeniem rdzenia kręgowego, z następowym porażeniem czterokończynowym i z powikłaniami długotrwałego unieruchomienia w postaci zapalenia płuc i niewydolności krążenia, które to obrażenia stanowiły przyczynę jego powolnej i gwałtownej śmierci, zaś jadąca z nim jako pasażerka Z. Z. doznała obrażeń ciała w postaci urazowego pęknięcia krążka międzykręgowego, skręcenia kręgosłupa szyjnego z rozległymi obrzękami tkanek miękkich okolicy karkowej z urazową przepukliną krążka międzykręgowego C5-C6 leczone operacyjnie tak zwaną laminetektomią C5-C6 z odbarzeniem struktur kanału kręgowego, stłuczenia odcinka szyjnego rdzenia kręgowego z niedowładem czterokończynowym, które to obrażenia spowodowały u niej ciężkie uszkodzenie ciała pod postacią ciężkiego kalectwa i ciężkiej choroby nieuleczalnej w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 kodeksu karnego, to jest czynu z art. 177 § 2 kodeksu karnego. Sprawcy wypadku wymierzono karę dwóch lat pozbawienia wolności, a jej wykonanie zawieszono na okres próby wynoszący cztery lata

(dowód: odpis wyroku Sądu Rejonowego w L. z dnia 20 września 2012 roku, wydanego w sprawie II K 397/12, k. 137-137v akt)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych wyżej dowodów, w tym dokumentów, akt szkody, opinii biegłego z dziedziny neurologii oraz przesłuchania powoda.

W ustaleniu stanu faktycznego szczególnie pomocne okazały się wymienione wyżej dokumenty urzędowe i prywatne znajdujące się w aktach niniejszej sprawy, jak i aktach szkody - dostarczonych przez stronę pozwaną.

Zgromadzone dokumenty urzędowe i prywatne uznane zostały przez Sąd za wiarygodne i rzetelne, albowiem pochodzą od osób i instytucji uprawnionych do ich wydania, a nadto żadna ze stron nie zaprzeczyła ich prawdziwości ani nie twierdziła, że zawarte w nich oświadczenia są niezgodne z prawdą, a i Sąd nie powziął wątpliwości co do ich autentyczności i rzetelności ich sporządzenia.

Sąd w całości uwzględnił dowód z przesłuchania strony powodowej w szczególności w części w jakiej powód wskazał na stan psychiczny oraz fizyczny poszkodowanego J. Z. tuż po wypadku oraz jego cierpienia i ból wywołane kolizją drogową, a nadto na sposób funkcjonowania przez wypadkiem. Złożone oświadczenia znajdowały potwierdzenie w pozostałych, przeprowadzonych w sprawie dowodach. Były zgodne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, uwzględniając to, że strona zeznawała o okolicznościach ocenianych przez siebie subiektywnie.

Sąd w całości przyjął wnioski zawarte w opinii biegłego sądowego z dziedziny neurologii T. W. i to zarówno zawarte w opinii z dnia 31 stycznia 2013 roku, jaki i opinii uzupełniającej z dnia 15 marca 2013 roku. Ustalając wartość dowodową opinii, Sąd wziął pod uwagę, że zostały one sporządzone z uwzględnieniem całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. W ocenie Sądu opinie te zostały wykonane szczegółowo, a zaprezentowane w nich ustalenia poparte zostały wszechstronną analizą, co pozwala uznać te opinie za pełne i kompletne. Logiczność i trafność wywodów biegłego, jak również ich zgodność z zasadami poprawnego wnioskowania wskazuje, że autor dysponuje rzetelną wiedzą specjalistyczną w swej dziedzinie. Powyższe ekspertyzy nie nasuwały żadnych zastrzeżeń i Sąd przyjął twierdzenia biegłego jako w pełni wiarygodne i umożliwiające weryfikację innych dowodów w sprawie oraz ustalenie tak stopnia uszczerbku na zdrowiu poszkodowanego J. Z. oraz rodzaju obrażeń, dolegliwości, bólu i cierpienia, wywołanych wypadkiem drogowym, w którym uczestniczył J. Z., a nadto ustalenia czy J. Z. cierpiał kiedykolwiek na schorzenia kręgosłupa.

Postanowieniem z dnia 28 maja 2013 roku Sąd oddalił wnioski dowodowe pozwanego zawarte w punkcie pierwszym i drugim pisma z dnia 29 października 2012 roku. W ocenie Sądu strona pozwana winna w pierwszej kolejności wykazać, że sama wystąpiła do Ministerstwa Zdrowia ze stosownym zapytaniem o uzyskanie wnioskowanej dokumentacji medycznej czego nie uczyniła. Pozwany jako ubezpieczyciel mógł wnioskować do Ministerstwa Zdrowia, dopiero w następstwie decyzji odmownej winien za pośrednictwem Sądu wystąpić o przeprowadzenie dowodu z żądanej dokumentacji. Ubocznie podnieść należało, że wniosek pozwanego nie był doprecyzowany i nie obejmował ram czasowych przywołanych dokumentów.

Sąd postanowieniem z dnia 28 maja 2013 roku oddalił również wniosek strony pozwanej o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego sądowego z dziedziny neurologii, bowiem przeprowadzona już w niniejszej sprawie opinia zawierała obszerny wywód medyczny umożliwiający Sądowi rozpoznanie spawy. Zarzutów merytorycznych strona pozwana nie składała, zaś niezadowolenie z treści opinii nie mogło skutkować powołaniem dowodu z kolejnej opinii, mającej li tylko na celu przedłużenie przewodu sądowego po to uzyskać opinię satysfakcjonującą stronę występując o jej przeprowadzenie. W tym zakresie tutejszy Sąd w całości akceptuje stanowisko zawarte w wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 27 lutego 2013 roku, w sprawie I ACa 941/12, (LEX nr 1293615), zgodnie z którym samo niezadowolenie strony z opinii, która nie odpowiada jej oczekiwaniom, nie stanowi wystarczającej podstawy do przeprowadzenia dowodu z opinii kolejnego biegłego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie powód J. Z. wystąpił z powództwem o zadośćuczynienie za doznany ból i cierpienie, wynikłe w następstwie wypadku drogowego z dnia 19 października 2011 roku. Roszczenie powoda w części zasługiwało na uwzględnienie. W związku ze śmiercią J. Z., działając na zasadzie art. 445 § 3 k.c. w prawa zmarłego wstąpił jego syn H. Z. w całości popierając powództwo.

Niewątpliwym jest, że skutkiem całego zdarzenia była śmierć J. Z., wszakże tuż po wypadku J. Z. żył przez kilka miesięcy. Leżał w szpitalu odczuwał ból i cierpienie w znacznych rozmiarach w następstwie kolizji drogowej. Z uwagi na powyższe jedynie w takim zakresie Sąd rozpoznawał niniejszą sprawę.

Zgodnie z art. 444 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wynikiłe z tego powodu koszty. Na zasadzie art. 445 § 1 k.c. w związku z art. 444 k.c. sąd może również przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Celem przepisu art. 444 k.c. jest określenie zakresu i sposobu naprawienia szkody majątkowej na osobie, w postaci uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia. Komentowany przepis określa zakres i sposób naprawienia szkody w postaci uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia, pozostawiając bez zmian przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej. Dochodzenie przez poszkodowanego roszczeń z art. 444 k.c. zależy więc od przypisania określonej osobie odpowiedzialności za zdarzenie szkodzące (na wskazanej przez ustawodawcę zasadzie winy, ryzyka lub słusności) oraz ustalenia szkody, pozostającej w adekwatnym związku przyczynowym z tym zdarzeniem. Zgodnie bowiem z art. 415 k.c. kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia.

J. Z. w wyniku zderzenia pojazdów, do którego doszło w dniu 19 października 2011 roku doznał ciężkiego urazu kręgosłupa szyjnego przebiegającego z uszkodzeniem rdzenia kręgowego co spowodowało porażenie czterech kończyn. Natychmiastowe leczenie operacyjne kręgosłupa szyjnego nie przyniosło poprawy stanu neurologicznego, czterokończynowe porażenie utrzymało się. Mimo długotrwałego leczenia w Oddziale Intensywnej Terapii w szpitalu w L. nie udało się też znacząco i trwale poprawić stanu ogólnego poszkodowanego. Utrzymywała się niewydolność oddechowa i krążeniowa z okresowymi głębokimi zaostrzeniami, które ostatecznie spowodowały zgon J. Z. w dniu 19 stycznia 2012 roku. Podczas pobytu w szpitalu, przez większość czasu, J. Z. był świadomy, utrzymywał podstawowy kontakt z personelem szpitalnym. Bezspornie odczuwał wszelkie niewygody związane ze swoim stanem, zarówno w sensie fizycznym jak i psychicznym.

Sąd w całości podzielił wnioski zawarte w opinii biegłego z dziedziny neurologii przyjmując, że J. Z. w wyniku wypadku z dnia 19 października 2011 roku doznał ciężkiego urazu kręgosłupa szyjnego ze zwichnięciem kręgów C5/C6, wtórnym uszkodzeniem rdzenia kręgowego i porażenia czterokończynowym, przyjmując że uszczerbek na zdrowiu wyniósł 100%.

Obrażenia odniesione przez J. Z. bez wątpienia wiązały się ze znacznymi cierpieniami fizycznymi i psychicznymi, powodowały też pełne i nieodwracalne uzależnienie od pomocy, obsługi i pielęgnacji innych osób.

Nadto w toku prowadzonego postępowania dowodowego nie ujawniono żadnych danych, wskazujących że zmarły przed wypadkiem cierpiał na istotne schorzenie kręgosłupa mogące mieć zasadniczy wpływ na przebieg urazu i okresu pourazowego.

Oczywistym jest, że struktura układu szkieletowego i całości organizmu człowieka osiemdziesięciosześcioletniego nie jest taka sama jak osiemnastoletniego. Oczywistym jest też, że człowiek w podeszłym wieku gorzej zniesie uraz skrętny kręgosłupa. Jednakże wskazać należało, że przed wypadkiem poszkodowany nie miał stwierdzanego niedowładu czterokończynowego ani innych objawów uszkodzenia rdzenia kręgowego. Stan kręgosłupa J. Z. przed wypadkiem nie odbiegał w istotny sposób od przeciętnego dla jego grupy rówieśniczej. W przedmiotowej sprawie zgromadzony materiał dowodowy nie dał podstaw by uznać, że stan kręgosłupa poszkodowanego był gorszy niż przeciętny dla jego grupy rówieśniczej, a nadto że w przeszłości był leczony operacyjnie, oraz że przed wypadkiem w ogóle leczył się z dolegliwości związanych z kręgosłupem.

Jedynie ubocznie podnieść należało istnienie zmian zwyrodnieniowo-dyskopatycznych kręgosłupa J. Z., podnoszone przez stronę pozwaną. Jednakże w ocenie Sądu uznać należało, że są one powszechne u dużo młodszych niż poszkodowany ludzi i nie miały wpływu na rozpoznawane w niniejszej sprawie zdarzenia.

Związek czasowy i przyczynowy pomiędzy wypadkiem i wystąpieniem powyższych objawów u J. Z. nie budził wątpliwości. Jasny jest też mechanizm patologiczny prowadzący od chwili urazu do uszkodzenia rdzenia i wystąpienia niedowładu.

Sąd mając na względzie poczynione ustalenia przyjął, że gdyby poszkodowany żył byłby osobą niepełnosprawną, na stałe przykutą do łóżka z uwagi na 100% zakres niepełnosprawności, nie byłby w stanie poruszać rękoma i nogami.

Związek przyczynowy w niniejszej sprawie niewątpliwie istnieje. J. Z. przed wypadkiem nie leczył się w placówkach zdrowia i nie skarżył się na dolegliwości zdrowotne. Do ostatniego dnia poprzedzającego wypadek działał na swoim gospodarstwie rolnym. Był prężnym człowiekiem i choć metrykalnie miał już ukończone 84 lata, to w żadnym zakresie nie wpływało to na jego samopoczucie i dobry stan zdrowia, którym się cieszył.

Strona pozwana w żaden sposób nie wykazała, że poszkodowany J. Z. przed wypadkiem cierpiał na dolegliwości zdrowotne, był osobą zniedołężniałą i obciążoną licznymi schorzeniami, w przypadku której w obiektywnych okolicznościach zaistniały wypadek nie wpłynąłby na stan zdrowia poszkodowanego. Przeciwnie postępowanie dowodowe przeprowadzone w niniejszej sprawie jednoznacznie ujawniło, że J. Z. do czasu wypadku drogowego cieszył się dobrym zdrowiem, był człowiekiem aktywnym i w pełni sprawnym fizycznie.

Nie znalazły również uzasadnienia twierdzenia strony pozwanej, że działania pracowników służby zdrowia przyczyniły się do pogorszenia stanu zdrowia poszkodowanego. W tym zakresie żadnych dowodów strona pozwana nie przedstawiła.

Z uwagi na powyższe w cenie Sądu kwotą adekwatną do zaistniałej sytuacji jest kwota 150.000 złotych, będąca zadośćuczynieniem za doznany ból i cierpienie. W granicach rozpoznania niniejszego postępowania sąd nie brał pod uwagę śmierci poszkodowanego i ustalona kwota nie jest zadośćuczynieniem za śmierć poszkodowanego. Stanowi ona zadośćuczynienie za ból i cierpienie związane z kilkumiesięcznym pobytem poszkodowanego w szpitalu, wynikający z wypadku drogowego i jego ciężkich dla J. Z. skutków.

Sąd uwzględnił wypłatę dokonaną przez pozwanego w wysokości 15.000 złotych i z uwagi na powyższe zasądził od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 135.000 złotych i w pozostałym zakresie powództwo oddalił (punkt pierwszy i drugi wyroku).

Orzeczona kwota zadośćuczynienia w wysokości 135.000 złotych spełnia swój charakter kompensacyjny i będzie ekonomicznie odczuwana dla powoda. Jest również odpowiednia ze względu na doznaną krzywdę, na którą składały się cierpienia fizyczne w postaci bólu i innych dolegliwości oraz cierpienia psychiczne polegające na ujemnych

uczuciach przeżywanych w związku z cierpieniami fizycznymi pozostającymi w następstwie uszkodzenia ciała i rozstroju zdrowia. Jej wysokość nie jest nadmierna i utrzymana w granicach rozsądku. Koresponduje też ze wskaźnikami zawartymi w orzeczeniu Sądu Najwyższego z dnia 21 kwietnia 1985 r., sygn. akt II CR 94/85, w którym wskazano, że „pojęcie sumy odpowiedniej” użyte w art. 445 § 1 k.c. w istocie ma charakter niedookreślony, niemniej jednak w judykaturze wskazane są kryteria, którymi należy się kierować przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia. Zadośćuczynienie ma mieć przede wszystkim charakter kompensacyjny, wobec czego jego wysokość nie może stanowić zapłaty symbolicznej, lecz musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość. Jednocześnie wysokość ta nie może być nadmierna w stosunku do doznanej krzywdy, ale musi być „odpowiednia” w tym znaczeniu, że powinna być - przy uwzględnianiu krzywdy poszkodowanego - utrzymana w rozsądnych granicach, odpowiadająca aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa. Nie ulega wątpliwości, że każde zdarzenie musi być rozpatrywane indywidualnie z uwzględnieniem specyficznych cech poszkodowanego, jego sytuacji życiowej i społecznej.

Odsetki Sąd zasądził od dnia 03 stycznia 2012 roku mając na uwadze to, że w dniu 02 grudnia 2011 roku została zgłoszona szkoda u ubezpieczyciela. Zgodnie z art. 14 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. W ujęciu powyższego odsetki należą się po upływie miesiąca licząc od dnia 02 grudnia 2011 roku, bowiem tego dnia wpłynęło żądanie zapłaty zadośćuczynienia (punkt pierwszy wyroku).

O kosztach niniejszego postępowania orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c., stosunkowo je rozdzielając. Powód łącznie domagał się zasądzenia kwoty 230.000 złotych, zasądzono na jego rzecz kwotę 135.000 złotych, a zatem wygrał sprawę w 65 % i przegrał w 35 %. Powód był zwolniony od kosztów w części, to jest każdorazowo od opłaty sądowej, a nadto działał przez profesjonalnego pełnomocnika.

W tym stanie rzeczy działając na zasadzie art. 113 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2010 roku nr 90, poz. 594 j.t. z późniejszymi zmianami) Sąd w punkcie czwartym wyroku nakazał ściągnąć z zasądzonych w punkcie pierwszym roszczenia na rzecz Skarbu Państwa kwotę 4.025 złotych tytułem brakującej części opłaty sądowej ($230.000 \text{ zł} \times 5\% = 11.500 \text{ zł}$; $11.500 \times 35\% = 4.025 \text{ zł}$). Z kolei w punkcie piątym Sąd nakazał pozwanemu by uiścił na rzecz Skarbu Państwa kwotę 7.475 złotych tytułem części opłaty od pozwu od uiszczenia, której powód był zwolniony ($11.500 \text{ zł} - 4.025 \text{ zł} = 7.475 \text{ zł}$).

Pismem z dnia 28 maja 2013 roku pełnomocnik pozwanego złożył spis kosztów na łączną kwotę 11.693,41 złotych, wskazując enumeratywnie, że wynagrodzenie radcowskie stanowi 10.800 złotych, opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 złotych, opłaty pocztowe łącznie - 64,75 złotych, dojazdy na rozprawę na trasie W. - J. oraz J. - W. - 561,66 oraz inne (zaliczki na świadka) - 250 złotych (k. 290 akt).

Z kolei pełnomocnik powoda pismem z dnia 27 maja 2013 roku złożył spis kosztów obejmujący łącznie kwotę 8.142,07 złotych, w tym tytułem wynagrodzenia - 7.200 złotych, tytułem dojazdów pełnomocnika na rozprawę łącznie - 414,56 złotych, tytułem wynagrodzenia biegłych - 510,51 złotych oraz 17 złotych tytułem opłaty od pełnomocnictwa (k. 291-292 akt).

Sąd działając na zasadzie art. 109 § 2 k.p.c. w całości przyjął spis kosztów sporządzony przez pełnomocnika powoda. Z kolei odnosząc się do spisu kosztów pełnomocnika pozwanego Sąd nie uwzględnił wynagrodzenia pełnomocnika w wysokości 10.800 złotych i zgodnie z rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu ustalił wynagrodzenie na kwotę 7.200 złotych (§ 2 pkt 1 i 2 oraz § 6 pkt 7 cytowanego rozporządzenia). W dalszej części Sąd przyjął w całości wysokości opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, koszty dojazdu pełnomocnika pozwanego oraz opłaty pocztowe. Odnosząc się do wydatków sądowych, Sąd zaliczył w ich poczet kwotę 12,62 złotych tytułem kserokopii dokumentacji medycznej. Pozostała zaliczka wniesiona przez pozwanego, nie została wykorzystana i zostanie pozwanemu zwrócona.

Mając powyższe na uwadze, skoro powód poniósł łącznie koszty procesu w wysokości 8.142,07 złotych i wygrał proces w 65%, dało to kwotę 5.292,35 złotych. Z kolei koszty pozwanego łącznie wyniosły 7.839,03 złotych i wygrał sprawę w 35%, co dawało kwotę 2.743,66 złotych.

W tym stanie rzeczy Sąd w punkcie trzecim wyroku, działając na zasadzie art. 100 k.p.c. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.548,70 złotych, stanowiącą różnicę wysokości kosztów podwoda w zestawieniu z kosztami pozwanego.

Powyższy stan faktyczny(po części bezsporny) Sąd ustalił na podstawie powołanych wyżej dowodów, w tym dokumentów, akt szkody, opinii biegłego z dziedziny neurologii oraz przesłuchania powoda.

W ustaleniu stanu faktycznego szczególnie pomocne okazały się wymienione wyżej dokumenty urzędowe i prywatne znajdujące się w aktach niniejszej sprawy, jak i aktach szkody - dostarczonych przez stronę pozwaną.

Zgromadzone dokumenty urzędowe i prywatne uznane zostały przez Sąd za wiarygodne i rzetelne, albowiem pochodzą od osób i instytucji uprawnionych do ich wydania, a nadto żadna ze stron nie zaprzeczyła ich prawdziwości ani nie twierdziła, że zawarte w nich oświadczenia są niezgodne z prawdą, a i Sąd nie powziął wątpliwości co do ich autentyczności i rzetelności ich sporządzenia.

Sąd w całości uznał za wiarygodne zeznania strony powodowej w szczególności w części w jakiej powód wskazał na stan psychiczny oraz fizyczny poszkodowanego J. Z. tuż po wypadku oraz jego cierpienia i ból wywołane kolizją drogową, a nadto sposób w jaki funkcjonował przez wypadkiem. Złożone oświadczenia znajdowały potwierdzenie w pozostałych, przeprowadzonych w sprawie dowodach.(karty informacyjne, opinia biegłego). Były przy tym zgodne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, uwzględniając to, że strona zeznawała o okolicznościach ocenianych przez siebie subiektywnie.

Sąd w całości przyjął wnioski zawarte w opinii biegłego sądowego z dziedziny neurologii T. W. i to zarówno zawarte w opinii z dnia 31 stycznia 2013 roku, jaki i opinii uzupełniającej z dnia 15 marca 2013 roku. Ustalając wartość dowodową opinii, Sąd wziął pod uwagę, że zostały one sporządzone z uwzględnieniem całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. W ocenie Sądu opinie te zostały wykonane szczegółowo, a zaprezentowane w nich ustalenia poparte zostały wszechstronną analizą, co pozwala uznać te opinie za pełne i kompletne. Logiczność i trafność wywodów biegłego, jak również ich zgodność z zasadami poprawnego wnioskowania wskazuje, że autor dysponuje rzetelną wiedzą specjalistyczną w swej dziedzinie. Powyższe ekspertyzy nie nasuwały żadnych zastrzeżeń i Sąd przyjął twierdzenia biegłego jako w pełni wiarygodne i umożliwiające weryfikację innych dowodów w sprawie oraz ustalenie tak stopnia uszczerbku na zdrowiu poszkodowanego J. Z. oraz rodzaju obrażeń, dolegliwości, bólu i cierpienia, wywołanych wypadkiem drogowym, w którym uczestniczył J. Z., a nadto ustalenia czy J. Z. cierpiał kiedykolwiek na schorzenia kręgosłupa.

Postanowieniem z dnia 28 maja 2013 roku Sąd oddalił wnioski dowodowe pozwanego zawarte w punkcie pierwszym i drugim pisma z dnia 29 października 2012 roku. W oceni Sądu strona pozwana winna w pierwszej kolejności wykazać, że sama wystąpiła do Ministerstwa Zdrowia ze stosownym zapytaniem o uzyskanie wnioskowanej dokumentacji medycznej czego nie uczyniła. Pozwany jako ubezpieczyciel mógl wnioskować do Ministerstwa Zdrowia, dopiero w następstwie decyzji odmownej winien za pośrednictwem Sądu wystąpić o przeprowadzenie dowodu z żądanej dokumentacji. Ubocznie podnieść należało, że wniosek pozwanego nie był doprecyzowany i nie obejmował ram czasowych przywołanych dokumentów.

Sąd postanowieniem z dnia 28 maja 2013 roku oddalił również wniosek strony pozwanej o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego sądowego z dziedziny neurologii, bowiem przeprowadzona już w niniejszej sprawie opinia zawierała obszerny wywód medyczny umożliwiający Sądowi rozpoznanie spawy. Zarzutów merytorycznych strona pozwana nie składała, zaś niezadowolone z treści opinii nie mogło skutkować powołaniem dowodu z kolejnej opinii, mającej li tylko na celu przedłużenie przewodu sądowego po to uzyskać opinię satysfakcjonującą stronę występując o

jej przeprowadzenie. W tym zakresie tutejszy Sąd w całości akceptuje stanowisko zawarte w wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 27 lutego 2013 roku, w sprawie I ACa 941/12, (LEX nr 1293615), zgodnie z którym samo niezadowolenie strony z opinii, która nie odpowiada jej oczekiwaniom, nie stanowi wystarczającej podstawy do przeprowadzenia dowodu z opinii kolejnego biegłego.